

Colecția: **ESOTERICA**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Blestemele comorilor ascunse ale românilor și ale altor
neamuri care au trecut prin România : docu-drame și mituri
istorice însoțite de consemnări din presă / prezentate
de Dan-Silviu Boerescu. - București : Integral, 2019**

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-263-7

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Eurobusiness

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-263-7

Blestemele comorilor ascunse ale românilor și ale altor neamuri care au trecut prin România

Docu-drame și mituri contemporane
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

O țară plină de tezaure care așteaptă
să fie descoperite... dar care sunt apărute
de blesteme teribile, aducătoare de moarte! / 7

Comoara enormă a lui Miloș Obrenovici
a înghițit sute de vieți omenеști / 35

Jaful de la Senat. Cum a fost furat
tezaurul vizigot „Cloșca cu pui de aur”
și sfârșitul misterios – demn de teoria conspirației –
al hoțului Grigore Pantazescu / 45

Valoroasele pumnale de la Perșinari
(cât pe-aci să fie topite ca aur dentar!)
și „piatra filosofală” a lui Paracelsus / 63

Dacă aproape orice brazdă de plug scoate la iveală
podoabe din metal strălucitoare...

Povești incredibile despre comorile lui Decebal
și ale regilor Daciei / 73

Când câinii capătă „uitătură de lup”.
Kosoniada și epopeea brățarilor dacice –
ecuații cu mai multe necunoscute / 89

Nici argintul nu e de ignorat, nu-i așa? / 109

Lămuriri bibliografice / 137

**O țară plină de tezaure care
așteaptă să fie descoperite...
dar care sunt apărute de blesteme
teribile, aducătoare de moarte!**

Generații la rând au inventat, transformat și au transmis povești grozave, adesea cumplite, despre bogățiile ascunse ale României. Fiecare poveste e învăluită într-o aură de mister, de blesteme, legende cu galerii care se surpă în adâncuri înghițindu-i pe căutătorii temerari sau stranii fenomene aducătoare de moarte care nu au cum să nu îți lase un fior rece pe șira spinării atunci când le auzi istorisite.

Când vorbim despre marile tezaure descoperite pe teritoriul României, ne vin în minte imediat Cloșca cu puii de aur de la Pietroasele, kosonii sau brățările dacice, care au scris deja istorie. Numai că, dincolo de aceste comori fabuloase, mai există și altele care așteaptă campanii arheologice serioase sau bâzâitul detectoarelor ilegale

de metal. Și nu-s deloc puține posibilele noi descoperiri de proporții!

Bunăoară, pădurea din satul Stanca este cutreierată în lung și în lat de zeci de oameni veniți din toate colțurile țării, în speranța că vor descoperi o comoară. Pădurea este lângă Vama Sculeni, Iași, fiind una dintre cele mai stranii din țara noastră. Localnicii povestesc că și în timpul comunismului s-au făcut aici săpături intense pentru a se identifica restul comorii boierului local. Asta după ce, în 1941, aici au fost deja găsite zeci de kilograme de aur în bijuterii. Și astăzi continuă încercările de a se afla partea neștiută a marii averi, pădurea fiind plină de gropi și șanțuri făcute de către căutătorii frenetici.

Se spune că administratorul palatului Rosetti-Roznovanu ar fi ascuns în pădure o comoară fabuloasă. În 1630, a fost ridicat un palat opulent și impunător. Palatul Roznovanu avea atâtea camere câte zile avea anul! Până în 1940, în palat s-au organizat cele mai luxoase baluri. În curtea castelului a fost ridicată o biserică. Clopotul acesteia era din argint. Castelul era înconjurat de 30 de hectare cultivate cu vie. Aici lucrau sute de țigani robi. Astăzi, totul este o ruină. Pe locul castelului s-a ridicat o cruce în memoria neamului fondatorului. Au rămas beciurile care sunt niște văgăuni unde găsești craniile de cai și oseminte. În 1941, castelul a fost devastat de către armata sovietică. Administratorul castelului a reușit să ascundă lăzi cu bijuterii, obiecte de artă în pădure. În anii de după război, Securitatea a trimis oameni care au recuperat din pădure o parte din comoară. Și astăzi sunt zeci de persoane și asociații care caută comoara, răscolind arealul forestier.

La Izverna, Mehedinți, febra căutării comorilor ține de câteva generații. Aici au fost găsite până acum peste 100 kg de monede de aur. Se spune că în peștera de la Izverna sunt ascunse comorile lui Obrenovici și ale Mariei Tereza. În vremea lui Cuza, Obrenovici, Prințul Serbiei, care se certase cu fratele său, Mihailo, a trecut în România cu 80 de cai care cărau saci cu aur. Toți soldații sârbi care au adus această comoară, după ce a fost ascunsă, au fost omorâți. Se spune că singurul indiciu al locului unde este comoara, este o piatră pe care este încrustat un șarpe. Până în 1989, Securitatea, din ordinul lui Ilie Ceaușescu, a făcut săpături în acea zonă. Localnicii susțin că apa de băut în acea zonă este foarte bună și datorită argintului ascuns în peșteră. În 1990, și o echipă a lui Jacques Yves Cousteau a sosit în zona Mehedinți. Aveau permisiunea lui Petre Roman de a explora peștera și lacul. Nu au permis niciunui român să asiste la aceste căutări...

Renumită atât pentru legenda sa, cât și pentru accesul său aventuros – posibil doar pe apă, peștera Veterani își are originea numelui după cel care a fost aghiotantul lui Ianovici, comandantul armatei austriece cantonate la Caransebeș și care a refortificat peștera la sfârșitul secolului al XVII-lea. Peștera Veterani a stat întotdeauna în atenția căutătorilor de comori din întreaga lume, care susțin că vestitul tezaur din argint al Împărătesei Maria Tereza sau comorile țarului sârb Obrenovici ar fi ascunse într-o „cavernă închisă cu stânci”. Se vorbește și despre comorile neamului Basarab, din care starețul Nicodim, el însuși descendent al familiei, ar fi luat o parte pentru

a construi Mănăstirea de la Tismana, iar restul comorii
l-ar fi ascuns într-o peșteră din Clisura Dunării.

Lăzile cu aur și giuvaiericele din Lacul Fără Fund care nu apare pe hartă au stârnit și ele imaginația oamenilor în ultima sută de ani. „Lacul fără fund” sau „Balta lui Oproiu”, cum îi spun localnicii din satul Negrești, județul Mehedintși, ar putea fi subiectul unui episod al celebrului serial american *Dosarele X*. Misterul din jurul lacului care nu seacă niciodată de ani buni nu a fost elucidat.

Puținii săteni care mai trăiesc în micuța localitate mehedintșeană Negrești mai povestesc despre acest lac enigmatic care niciodată nu a secat. Nici atunci când pompele de mare capacitate ale carierei miniere din apropiere trăgeau apă din Balta lui Oproiu, nivelul lacului nu seca nici măcar câțiva centimetri.

Un localnic își amintește că în urmă cu câțiva ani niște scafandri au încercat să vadă cât este de adânc, dar au ieșit repede afară fiindcă erau foarte puternici curenții. „Au venit niște scafandri, dar au ieșit repede afară. Au spus că apa le rupe cablurile și riscă să rămână pe vecie acolo în adâncuri”, povestește Zaharia Bumbaru, un localnic în vârstă de 83 de ani, descendent al celebrei familii de boieri din zonă. Bătrânul crede că fundul lacului este sub nivelul Dunării și că așa se explică faptul că nu seacă niciodată: „Apa are niște substraturi și fundul ei este sub nivelul Dunării. Dacă mina desfăcea și lărga craterul inunda tot satul și ajungea până la oraș. Apa din adâncimea lacului e mult mai iute ca asta de deasupra care este oxigenată”.

Sătenii din Negrești cunosc din bătrâni tot felul de povești despre acest lac, în care au fost aruncați și morți în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Se mai spune că în timpul acestei conflagrații oamenii ar fi făcut un drum pe sub lac pentru a induce în eroare trupele nemțești și că tancurile acestora ar fi intrat pe acel drum de sub lac și nu ar mai fi ieșit vreodată. „În timpul războiului, care mureau îi băga acolo, cine să le mai facă groapa? S-au găsit tancuri, mașini agricole aruncate în apă”, mai spune un localnic.

Sătenii mai povestesc că niciodată nu au avut curaj să intre în apele misteriosului lac. Se duceau la păscut cu vitele în zonă, dar nu se apropiau foarte mult din cauza nisipurilor mișcătoare din jurul lacului care ar înghiți orice vietate. „Ne duceam cu vitele când eram mică, dar nu ne băgam în apă niciodată. Cică era odată un bunar și s-a dus un om care avea toporul cu el ca să adape boii. A pus toporul pe marginea bunarului și a căzut toporul înăuntru. Și atunci cică s-a scufundat cu tot și în locul acela a rămas balta, așa am auzit și eu de la bătrâni”, povestește Zoia Alenii, o femeie de 70 de ani, din Negrești. Bătrânii mai spun că în apele acestui lac sătenii din Negrești ar fi aruncat mai multe lăzi cu comori de teama celor care veneau să atace satul. „Se zice că s-ar fi aruncat și niște comori acolo. Când eram copil mă duceam cu vitele acolo la păscut, dar nu intram în apă. Trăgeau pompele aici în carieră, dar nu scădea niciodată lacul”, spune Ioana Pais (68 de ani). Cum puținii se încumetă să se apropie de lac, zona este raiul șerpilor care stăpânesc

împrejurimile. Despre acest lac nu există nicio consemnare oficială și nici nu apare pe harta județului Mehedinți.

În toate zonele României circulă legende cu privire la diferite comori. Însă cel care a descoperit o comoară, dacă nu respectă anumite tradiții sfârșește mai întotdeauna tragic. În Dobrogea, se spune că numai cel căruia i s-a arătat locul unde este comoara, trebuie să participe la dezgroaparea ei. În Banat, există credința că focul joacă deasupra comorilor, în noaptea de Sfântul Gheorghe sau de Drăgaică. Numai cel care are puterea să vadă flăcările va găsi comoara. Tot tradiția spune că în locul unde este o comoară există o troiță, la care s-a rostit un teribil blestem.

Într-o veche legendă, intitulată *Comorile begului*, citim că odinioară, pe vremea turcilor, în Cetatea Beilui de pe malul Dunării, în Clisură, își avea reședința un turc hapsân, despre care se zicea că în tinerețea lui zbuciumată ar fi iubit cu patimă o copilă, într-atât de mult, încât, ea părăsindu-l, și-a ieșit din minți. De ani de zile, îmbătat de blestemul iubirii neîmplinite, turcul hălăduia singur prin locurile sălbatice din jurul Cheilor Nerei, dezamăgit și frânt de durere, iar într-un final s-a închis într-un turn al cetății, punând biruri grele pe creștini și pierzându-i pe cei care călcau în cetate. Treptat, oamenii părăsiră ținutul, retrăgându-se prin poienile din mijlocul codrilor sau plecând spre alte meleaguri. Dar iată că într-o dimineață de toamnă, turcul și-a încărcat comorile pe un asin și după ce le-a ascuns într-o tainică din apropierea Cheilor Nerei, s-a cățarat pe o stâncă și s-a azvârlit în apa Nerganului. De atunci, a rămas în memoria locurilor Turnul Mare al lui Beg, din Cheile Nerei.

Din altă legendă, *Custura părăsită*, aflăm că o dată la șapte ani și numai după ce înconjori cetatea de șapte ori, stânca de pe Măgura Beilui se deschide și doar atunci muritorii pot răzbate spre o lume a comorilor: cufere cu nestemate și bijuterii, mormane de aur, blănuri și veșminte scumpe etc. Dar vocea care izvorăște parcă din mijlocul steanului de calcar și ademenește pământeni la comorile din măruntaiele Pământului avertizează și că orice moment de întârziere, cauzat de lăcomie, poate duce la închiderea porții și captivitate veșnică în stâncă.

Istoricii susțin că după ce romanii i-au învins pe daci, au plecat cu multe comori de proporții absolut impresionante, cântărind peste 1.500.000 kg aur și argint de două ori mai mult. Acest aur a redresat situația financiară a Imperiului Roman pentru o perioadă îndelungată. Dio Cassius a scris că un apropiat al lui Decebal l-a trădat, spunându-le romanilor locul unde este ascunsă comoara. Decebal împreună cu mulți soldați au deviat albia râului Sargeția. Au săpat o groapă imensă unde au ascuns comoara. După aceea, albia râului a fost readusă pe vechea zonă de scurgere. Toți soldații care au participat au fost omorâți. Dar care să fie râul? În apropierea Sarmizegetusei sunt mai multe râuri. Streiul, Sibișelul, Grădiștei? În secolul al XVIII-lea, cercetătorul Ferencz a descoperit mai multe monede de aur, într-un șarpe din aur, în râul Strei. Să fi rămas o parte din comoară acolo? Statistica spune că anual, peste 4.000 de căutători pirat, scormonesc pământul Transilvaniei. Există hărți care prezintă zonele unde sunt ascunse aceste comori, dar ca să le înțelegi trebuie să deciptezi anumite coduri.

De aurul ardelean, dar de această dată cel din comori, este legată și o operațiune militară a Împăratului Austriei, în jurul anului 1800: „A fost o operațiune destul de mare desfășurată cu sprijinul armatei austriece, pentru că apăruseră monede de aur de tip koson, se pare. Dar ele apăruseră de fapt încă din secolul al XVI-lea și primul care a profitat de pe urma comorilor și tezaurelor dacice din Transilvania îngropate în zona Munților Orăștiei a fost Cardinalul Martinuzzi, care a fost guvernatorul Transilvaniei în secolul al XVI-lea”. De aceste comori aurifere se leagă foarte multe legende care mai au adepți chiar și astăzi. Una dintre legende are în rolul principal un clujean: „Referitor la zona Munților Apuseni, sunt multe legende despre comori. Cea mai cunoscută comoară era a lui Paul Varga, care era un clujean, cizmar, și care a devenit extraordinar de bogat cândva pe la 1700 și într-un testament de-al lui datat în 1716 se spune că el știa locul în care se află o comoară extraordinară, undeva în zona Munților Apuseni, mai degrabă către Munții Gilăului părând să fie. Comoara lui Paul Varga a fost căutată mult timp, sunt oameni care o caută și acum. În 1790, la Cluj s-a înființat chiar o societate pentru căutarea comorilor, care în principal urmărea exact comoara lui Paul Varga, dar și multe altele. Sunt cercetători care au făcut un paralelism între căutarea aurului din Munții Apuseni și goana după aur din California. Se zice că un cronicar din epocă de pe la 1550 spunea că la reședința lui Martinuzzi din Gherla, unde își aduna el aurul din toată Transilvania, s-ar fi aflat la un moment dat 1.600 kg de aur nativ și 250.000 de florini. În schimb, generalul Castaldo, care l-a asasinat pe

Martinuzzi, n-a găsit decât 2.000 de monede de aur. La 1800, un copil de țăran a găsit în zona Munților Orăștiei 264 de monede de aur, pe urmă un preot a găsit în 1804, la rădăcina unui fag bătrân, 400 de monede de tip koson. Atunci armata imperială a fost trimisă pentru a recupera aceste tezaure”. Legende, inclusiv una din zona Clujului, mergeau și mai departe. Deși nu era vorba numai de legende, ci chiar de tratate științifice. „Existau iarăși legende consemnate în mai multe tratate de mineralogie, în secolul al XVIII-lea, conform cărora se credea că în Transilvania aurul apare în stare nativă inclusiv în semințele de struguri. Se credea că boabele de struguri au semințe de aur sau se spunea că sunt vrejuri de aur pe vița de vie. Sunt consemnări și sunt lucruri tratate la modul serios, sunt lucrări științifice de top în perioada respectivă, nu erau cărți de basme. Oamenii chiar credeau la modul serios chestia asta. Este un exemplu la Vișea, în comuna Jucu. Și acolo se zicea că apăruse o viță-de-vie cu un vrej din aur”.

După unii istorici, zona Banatului este, totuși, cea care ascunde cele mai multe comori, dat fiind faptul că a fost graniță mulți ani pentru mai multe imperii și țări bogate. În zona Peșterilor Banatului, se spune că și Constantin Brâncoveanu a îngropat peste 20.000 de pungi cu galbeni. Faptul că a refuzat să indice zona turcilor, l-ar fi costat capul. Legende spun că și Băraganul ar fi locul unde se ascund comori, dar cel care găsește comoara va muri de fiecare dată în condiții tragice, dat fiind blestemul acelor comori.

Și Vâlcea este un ținut al comorilor ascunse în munți de haiduci și boieri. Cea mai căutată comoară este cu siguranță cea a călugărului Pahomie, care a fost ascunsă în urmă cu o jumătate de mileniu în apropierea schitului cu același nume, din Băile Olănești.

Potrivit legendei, Marele Ban Barbu Craiovescu al Olteniei a ascuns în urmă cu 500 de ani, în munții din Parcul Național Buila-Vânturarița, o mare parte din averea sa. Boierul a fost nevoit să ia calea străinătății din cauza conflictului cu domnitorul Mihnea cel Rău, cel despre care se spune că urmărea să intre în posesia tezaurului. „Barbu Craiovescu pornise în pribegie, din cauza războiului cu domnitorul Mihnea cel Rău, însoțit de *căpitanul de care Sava*, cel care i-a și salvat viața. Zăbovind mai multă vreme în munți, nevoit fiind să-și hrănească oamenii și caii, căpitanul Sava s-a haiducit. Cronicile spun că în pribegia sa, boierul Craiovescu, a luat cu el o parte din avere care consta în aur și bijuterii. Se mai spune că, în stânca schitului, a fost săpată o galerie prin care se putea strecura o singură persoană, unde viitorul monah și-a ascuns averea. Nici haiducul Sava nu s-a lăsat mai prejos și, alături de oamenii săi, a sporit comoara din stâncă. După moartea lui Barbu Craiovescu – Pahomie –, haiducii s-au pierdut în negura vremii și comoara a rămas în grijă călugărilor, care au păstrat-o cu sfințenie de-a lungul timpului”, povestește profesorul Florin Epure, directorul Direcției de Cultură Vâlcea. După câțiva ani, pribeagul Barbu Craiovescu a revenit pe meleaguri vâlcene și s-a călugărit. Monahul a luat numele de Pahomie și a ridicat, în 1519, un schit într-o stâncă din Muntele Buila. Legenda spune

că tezaurul ar fi ascuns în apropierea schitului, iar vânătorii de comori sunt văzuți destul de des în zonă. Potrivit profesorului Florin Epure, în 1988, un pădurar a dezgropat aici o mică comoară, dar de pe vremea strămoșilor daci. Vâlceanul a găsit un vas cu câteva zeci de monede de aur din secolul I î. Hr. și un coif de aur dacic.

Cei care nu au găsit aurul îngropat în apropierea Mănăstirii Pahomie au căutat bogățiile ascunse și în zona Mănăstirii Arnota, din Costești, căci legenda spune că aici ar fi un alt loc unde și-ar fi ascuns aurul și domnitorul Constantin Brâncoveanu. Cei care s-au încumetat de-a lungul timpului pe stâncile din apropierea Mănăstirii Arnota au căzut victime ale unor evenimente nefericite, lucru care i-a făcut pe localnici să afirme că au fost loviți de un blestem al comorii. În urmă cu câțiva ani, un localnic din Horezu a fost strivit de o stâncă căzută în timp ce dormea în cortul său. Bărbatul a acceptat să fie călăuza altor două persoane care au sperat că, în noaptea de Sfântul Andrei, când legenda spune că aurul începe să strălucească, vor găsi comoara ascunsă între stânci.

Și căutătorii comorii din Cernișoara au fost loviți de ghinion, dar în alt mod. Nu mai puțin de 11 bărbați au ajuns în arestul poliției după ce au săpat un tunel de 15 metri în Pădurea Modoaia. Legenda spune că haiducii ar fi ascuns în această pădure mai mulți saci cu bani furati de la boieri, iar localnicii s-au lăudat până acum că ar fi găsit câteva monezi din aur. Vâlcenii povestesc că ar exista o comoară ascunsă și în munții din nordul județului Vâlcea, în zona Malaia-Voineasa. Până acum, nimeni nu a